

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1285/2013

z dnia 11 grudnia 2013 r.

w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 172,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Europejska polityka w dziedzinie nawigacji satelitarnej ma na celu utworzenie w Unii dwóch systemów nawigacji satelitarnej: systemu stworzonego w ramach programu Galileo i systemu EGNOS (zwanymi dalej „systemami”). Systemy te utworzono odpowiednio w ramach programów Galileo i EGNOS. Na infrastrukturę każdego z nich składają się satelity i sieć stacji naziemnych.

(2) Celem programu Galileo jest utworzenie i eksploatacja pierwszej światowej infrastruktury nawigacji satelitarnej i pozycjonowania satelitarnej przeznaczonej specjalnie do celów cywilnych, którą mogą wykorzystywać różne podmioty publiczne i prywatne w Europie i na świecie.

System stworzony w ramach programu Galileo działa niezależnie od już istniejących albo mogących dopiero powstać innych systemów, przyczyniając się tym samym między innymi do strategicznej niezależności Unii, co podkreśliły Parlament Europejski i Rada.

(3) Celem programu EGNOS jest poprawa jakości otwartych sygnałów emitowanych przez istniejące globalne systemy nawigacji satelitarnej (ang. *global navigation satellite systems*, „GNSS”), a także sygnałów usługi otwartej oferowanej przez system utworzony w ramach programu Galileo, kiedy będą one dostępne. Usługi świadczone w ramach programu EGNOS powinny priorytetowo obejmować terytoria państw członkowskich położone w Europie, przy czym do celów niniejszego rozporządzenia oznacza to również Azory, Wyspy Kanaryjskie i Maderę.

(4) Parlament Europejski, Rada, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów niezmiennie w pełni popierają programy Galileo i EGNOS.

(5) Ponieważ programy Galileo i EGNOS znajdują się na zaawansowanym etapie rozwoju prowadzącym do powstania systemów w fazie eksploatacji, wymagany jest szczególny instrument prawny, który będzie odpowiadać ich potrzebom, zwłaszcza w zakresie zarządzania i bezpieczeństwa, by spełnić wymóg należytego zarządzania finansami i upowszechnić korzystanie z systemów.

(6) Systemy stanowią infrastruktury skonfigurowane jako sieci transeuropejskie, których wykorzystanie znacznie wykracza poza granice państw członkowskich. Ponadto usługi oferowane przez te systemy sprzyjają różnorodnym dziedzinom działalności gospodarczej i społecznej, w tym rozwojowi sieci transeuropejskich w zakresie infrastruktury transportu, telekomunikacji i energii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 179.

- (7) Programy Galileo i EGNOS stanowią narzędzie polityki przemysłowej i wpisują się w ramy strategii „Europa 2020”, jak to wynika z komunikatu Komisji z dnia 17 listopada 2010 r. zatytułowanego „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji. Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie”. Wspomina się o nich również w komunikacie Komisji z dnia 4 kwietnia 2011 r. zatytułowanym „Ku strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli”. Programy te przynoszą liczne korzyści gospodarce i obywatelom Unii, a ich skumulowaną wartość szacuje się na ok. 130 mld EUR na lata 2014-2034.
- (8) Coraz większa liczba sektorów gospodarki, zwłaszcza transport, telekomunikacja, rolnictwo i energetyka, w coraz większym stopniu wykorzystuje systemy nawigacji satelitarnej. Również organy publiczne mogą czerpać korzyści z tych systemów w różnorodnych dziedzinach, na przykład w służbach ratowniczych, policji, w zarządzaniu kryzysowym lub zarządzaniu granicami. Rozwój wykorzystania nawigacji satelitarnej przynosi ogromne korzyści gospodarce, społeczeństwu i środowisku. Takie korzyści społeczno-gospodarcze dzielą się na trzy główne kategorie: bezpośrednie korzyści płynące ze wzrostu rynku przestrzeni kosmicznej, bezpośrednie korzyści wynikające ze wzrostu rynku niższego szczebla w dziedzinie zastosowań i usług bazujących na GNSS oraz pośrednie korzyści płynące z powstania nowych zastosowań w innych sektorach lub transferu technologii do tych sektorów, przy czym powstają nowe możliwości rynkowe w innych sektorach, zwiększa się wydajność w całym przemyśle i uzyskuje się korzyści publiczne dzięki zmniejszeniu zanieczyszczenia lub poprawie poziomu bezpieczeństwa i ochrony.
- (9) Ważne jest zatem by Unia wspierała rozwój zastosowań i usług bazujących na systemach. Pozwoli to obywatelom Unii czerpać korzyści z systemów oraz zapewni utrzymanie zaufania społeczeństwa do programów Galileo i EGNOS. Odpowiednim narzędziem finansowania działalności naukowo-innowacyjnej związanej z rozwojem zastosowań bazujących na GNSS jest „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji („program Horyzont 2020”) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013⁽¹⁾. Jednak bardzo specyficzną eksperymentalną część działalności badawczo-rozwojowej należy sfinansować z budżetu przyznanego na programy Galileo i EGNOS zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli działalność ta dotyczy podstawowych elementów, takich jak chipsety i odbiorniki działające w systemie Galileo, które ułatwią rozwój zastosowań w różnych sektorach gospodarki. Finansowanie takie nie powinno jednak stwarzać zagrożenia dla rozmieszczenia lub eksploatacji infrastruktury utworzonej w ramach programów.
- (10) Ze względu na wzrost wykorzystania nawigacji satelitarnej w wielu dziedzinach działalności przerwa w świadczeniu usług może spowodować poważne szkody dla współczesnych społeczeństw oraz przynieść straty wielu podmiotom gospodarczym. Ponadto ze względu na swój strategiczny wymiar systemy nawigacji satelitarnej stanowią wrażliwe infrastruktury, które mogą być wykorzystane w złej wierze. Czynniki te mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo Unii, państw członkowskich i obywateli Unii. Należy zatem uwzględnić wymogi bezpieczeństwa podczas projektowania, rozwoju, rozmieszczania i eksploatacji infrastruktury tworzonej w ramach programów Galileo i EGNOS zgodnie ze standardowymi praktykami.
- (11) Program Galileo obejmuje zakończoną już fazę definicji, fazę rozwoju i walidacji, której zakończenie planuje się na 2013 r., fazę wdrażania, która rozpoczęła się w 2008 r. i powinna się zakończyć w 2020 r., oraz fazę eksploatacji, która powinna rozpoczynać się stopniowo w latach 2014/2015, aby system był w pełni operacyjny w 2020 r. Pierwsze cztery satelity operacyjne zostały zbudowane i uruchomione w fazie rozwoju i walidacji, pełną konstelację satelitów należy ukończyć w fazie wdrażania, a uzupełnianie powinno mieć miejsce w fazie eksploatacji. Odpowiednio należy tworzyć i eksploatować powiązaną z nimi infrastrukturę naziemną.
- (12) Program EGNOS jest w fazie eksploatacji, odkąd jego usługę otwartą i usługę związaną z ochroną życia uznano za działające odpowiednio w październiku 2009 r. i w marcu 2011 r. Z zastrzeżeniem ograniczeń technicznych i finansowych oraz stosownie do umów międzynarodowych geograficzny zasięg usług świadczonych przez system EGNOS można rozszerzyć na inne regiony świata, w szczególności na terytoria krajów kandydujących, krajów trzecich należących do jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej oraz krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa. Jednak takiego rozszerzenia na inne regiony świata nie należy finansować ze środków budżetowych przyznaných na programy Galileo i EGNOS zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013⁽²⁾; ponadto rozszerzenie to nie powinno opóźnić rozszerzenia zasięgu na całe terytoria państw członkowskich położone w Europie.
- (13) Pierwotny profil usługi związanej z ochroną życia w systemie Galileo przewidzianej w rozporządzeniu

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) i uchylające decyzję nr 1982/2006/WE (Zob. s. 104 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013, z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Zob. s. 884 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008⁽¹⁾ zmodyfikowano, by zapewnić interoperacyjność z innymi GNSS, skutecznie zaspokoić potrzeby użytkowników usługi związanej z ochroną życia oraz obniżyć poziom złożoności, zagrożenia i koszty niezbędnej infrastruktury.

(14) Aby zmaksymalizować wykorzystanie usługi związanej z ochroną życia w systemie EGNOS, należy świadczyć ją, nie pobierając opłat bezpośrednio od użytkowników. Również usługę publiczną o regulowanym dostępie (PRS) w systemie Galileo należy oferować bezpłatnie następującym uczestnikom PRS w rozumieniu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE⁽²⁾: państwom członkowskim, Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych („ESDZ”) i należycie upoważnionym agencjom Unii. Braku opłat nie należy rozumieć jako naruszenia przepisów dotyczących kosztów funkcjonowania organu odpowiedzialnego za PRS, określonych w decyzji nr 1104/2011/UE.

(15) W celu optymalizacji korzystania ze świadczonych usług systemu, sieci i usługi wynikające z programów Galileo i EGNOS powinny być zgodne i interoperacyjne między sobą oraz w miarę możliwości z innymi systemami nawigacji satelitarnej i z konwencjonalnymi środkami radionawigacji, jeżeli taką zgodność i interoperacyjność przewidziano w umowie międzynarodowej, bez uszczerbku dla celu, jakim jest niezależność strategiczna.

(16) Ponieważ Unia zasadniczo zapewnia całość finansowania programów Galileo i EGNOS, należy przewidzieć, że Unia będzie właścicielem wszystkich aktywów materialnych i niematerialnych stworzonych lub rozwijanych w ramach tych programów. Aby w pełni przestrzegać wszelkich praw podstawowych dotyczących własności, należy jednak dokonać odpowiednich ustaleń z obecnymi właścicielami, w szczególności w odniesieniu do istotnych części infrastruktury i ich bezpieczeństwa. Należy to rozumieć w ten sposób, że określone w niniejszym rozporządzeniu przepisy dotyczące własności aktywów niematerialnych nie obejmują praw niematerialnych, które nie mogą być przenoszone na mocy stosownych przepisów prawa krajowego. Takie prawo własności przysługujące Unii nie powinno naruszać możliwości udostępniania przez Unię powyższych aktywów stronom trzecim lub rozporządzania nimi, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz jeżeli zostanie to uznane za stosowne na podstawie oceny poszczególnych przypadków. W szczególności Unia powinna mieć możliwość przekazywania stronom trzecim praw własności intelektualnej wynikających z prac nad programami Galileo i EGNOS lub udzielania licencji na te prawa. W celu ułatwienia przyjęcia nawigacji satelitarnej przez rynki należy zapewnić optymalne korzystanie przez strony

trzecie szczególnie z praw własności intelektualnej wynikających z programów Galileo i EGNOS i należących do Unii, w tym na płaszczyźnie społeczno-gospodarczej.

(17) Przepisy dotyczące własności ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie dotyczą aktywów utworzonych lub rozwijanych poza programami Galileo i EGNOS. Jednak aktywa takie mogą w pewnych przypadkach być istotne dla funkcjonowania programów. W celu pobudzenia rozwoju nowych technologii poza programami Galileo i EGNOS Komisja powinna zachęcać strony trzecie do zwrócenia uwagi na takie istotne aktywa niematerialne oraz, jeżeli byłoby to korzystne dla programów, powinna negocjować warunki dotyczące ich właściwego wykorzystywania.

(18) Fazy wdrażania i eksploatacji programu Galileo oraz faza eksploatacji programu EGNOS powinny być całkowicie finansowane przez Unię. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽³⁾ państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość przeznaczenia na programy Galileo i EGNOS dodatkowych funduszy lub wkładu w naturze, w oparciu o właściwe porozumienia, w celu sfinansowania dodatkowych elementów związanych z ich potencjalnymi celami szczegółowymi zainteresowanych państw członkowskich. Państwa trzecie i organizacje międzynarodowe również powinny mieć możliwość wniesienia wkładu w te programy.

(19) Do zapewnienia ciągłości i stabilności programów Galileo i EGNOS niezbędne jest wystarczające i stałe finansowanie podczas okresów planowania finansowego, również ze względu na ich europejski wymiar i nieodłączną europejską wartość dodaną. Należy także określić kwotę wymaganą w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w celu finansowania ukończenia fazy wdrażania programu Galileo i faz eksploatacji programów Galileo i EGNOS.

(20) W rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1311/2013 przyznano maksymalną kwotę 7 071,73 mln EUR według cen aktualnych na sfinansowanie działań związanych z programami Galileo i EGNOS w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. Z myślą o przejrzystości i ułatwieniu kontroli kosztów łączną kwotę należy rozbić na kilka kategorii. Jednak z myślą o elastyczności i w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania programów Komisja powinna mieć możliwość przenoszenia środków z jednej kategorii do drugiej. Działania w ramach programów powinny obejmować również ochronę systemów i ich funkcjonowanie, także w czasie wynoszenia satelitów na orbitę. Dlatego też udział w kosztach usług umożliwiających zapewnienie takiej ochrony mógłby być finansowany z budżetu przeznaczanego na programy Galileo i EGNOS w miarę możliwości wynikających z rygorystycznego zarządzania kosztami oraz przy pełnym przestrzeganiu maksymalnej kwoty ustanowionej w rozporządzeniu (UE, Euratom)

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie dalszej realizacji europejskich programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) (Dz.U. L 196 z 24.7.2008, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo (Dz.U. L 287 z 4.11.2011, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

nr 1311/2013. Wkład ten powinien być wykorzystywany wyłącznie do dostarczania danych i usług, a nie do zakupu infrastruktury. Niniejsze rozporządzenie ustanawia pulę środków finansowych na kontynuację programów Galileo i EGNOS, która ma stanowić główną kwotę odniesienia w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansowym⁽¹⁾ dla Parlamentu Europejskiego i Rady w trakcie corocznej procedury budżetowej.

- (21) Należy określić w niniejszym rozporządzeniu działania, na które mają zostać przyznane środki budżetowe Unii na programy Galileo i EGNOS na lata 2014-2020. Środki te należy przyznać przede wszystkim na działania związane z fazą wdrażania programu Galileo, w tym na działania w zakresie zarządzania i monitorowania tej fazy, i na działania związane z eksploatacją systemu utworzonego w ramach programu Galileo, w tym na działania poprzedzające lub przygotowujące fazę eksploatacji tego programu, jak również na działania związane z eksploatacją systemu EGNOS. Należy je również przyznać na finansowanie pewnych działań koniecznych do zarządzania celami programów Galileo i EGNOS i do ich osiągnięcia, co obejmuje w szczególności wsparcie działalności badawczo-rozwojowej dotyczącej podstawowych elementów, takich jak chipsety i odbiorniki działające w systemie Galileo, w tym odpowiednich modułów oprogramowania służących do pozycjonowania i monitorowania poprawności współrzędnych. Elementy te stanowią interfejs między usługami oferowanymi przez infrastrukturę a zastosowaniami niższego szczebla i ułatwiają rozwój zastosowań w różnych sektorach gospodarki. Ich rozwój działa jak katalizator maksymalizacji korzyści społeczno-gospodarczych, gdyż ułatwia przyjmowanie oferowanych usług przez rynek. Komisja powinna co roku sporządzać sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowanej strategii zarządzania kosztami.
- (22) Należy podkreślić, że koszty inwestycji oraz eksploatacji systemów szacowane na lata 2014–2020 nie uwzględniają nieprzewidzianych zobowiązań finansowych, które Unia może być zobowiązana ponieść, w szczególności zobowiązań związanych z odpowiedzialnością dotyczącą świadczenia usług lub przysługującej Unii własności systemów, w szczególności w odniesieniu do niewłaściwego funkcjonowania systemów. Zobowiązania te są przedmiotem szczegółowej analizy prowadzonej przez Komisję.
- (23) Należy również podkreślić, że środki budżetowe przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nie obejmują prac finansowanych ze środków przydzielonych na program Horyzont 2020, takich jak działania związane z rozwojem zastosowań pochodnych od systemów.

Prace takie umożliwią optymalizację korzystania z usług oferowanych w ramach programów Galileo i EGNOS, zapewnienie właściwego zwrotu z inwestycji poniesionych przez Unię w formie korzyści społecznych i gospodarczych oraz zwiększenie know-how przedsiębiorstw unijnych w zakresie technologii nawigacji satelitarnej. Komisja powinna zapewniać przejrzystość i klarowność poszczególnych źródeł finansowania poszczególnych aspektów programów.

- (24) Unia powinna ponadto uzyskiwać dochody z systemów, wynikające zwłaszcza z usługi komercyjnej świadczonej w systemie utworzonym w ramach programu Galileo, w celu częściowego zrekompensowania kosztów inwestycji uprzednio przez nią poniesionych, przy czym dochody te powinny być wykorzystywane do wspierania celów programów Galileo i EGNOS. Ponadto w umowach zawartych z podmiotami sektora prywatnego można przewidzieć mechanizm podziału dochodów.
- (25) W celu uniknięcia przekroczenia kosztów i opóźnień, które wpłynęły na przebieg programów Galileo i EGNOS w przeszłości, konieczne jest zwiększenie wysiłków umożliwiających kontrolę ryzyka mogącego spowodować nadmierne koszty lub opóźnienia, o co wnosi Parlament Europejski w rezolucji z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie śródkresowego przeglądu europejskich programów nawigacji satelitarnej: ocena wdrożenia, przyszłe wyzwania i perspektywy finansowe⁽²⁾ i Rada w konkluzjach z dnia 31 marca 2011 r. i co wynika z komunikatu Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowanego „Budżet z perspektywy »Europą 2020« ”.
- (26) Należyte publiczne zarządzanie programami Galileo i EGNOS wymaga, po pierwsze, aby istniał ścisły podział odpowiedzialności i zadań, w szczególności między Komisją, Agencją Europejskiego GNSS i Europejską Agencją Kosmiczną (ESA), a po drugie, aby zarządzanie to było stopniowo dostosowywane do potrzeb funkcjonowania systemów.
- (27) W związku z tym, że Komisja reprezentuje Unię, która jest zasadniczo jedynym źródłem finansowania programów Galileo i EGNOS i właścicielem systemów, Komisja powinna odpowiadać za przebieg tych programów i zapewnić nad nimi ogólny nadzór. Powinna ona zarządzać funduszami przydzielonymi na programy na podstawie niniejszego rozporządzenia, nadzorować wdrażanie wszystkich działań w ramach programów oraz zapewniać jasny podział odpowiedzialności i zadań, w szczególności między Agencją Europejskiego GNSS i ESA. W związku z tym należy wyznaczyć Komisji, oprócz zadań związanych z tym ogólnymi obowiązkami i pozostałych zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia, pewne zadania szczegółowe. W celu optymalizacji zasobów i kompetencji różnych

⁽¹⁾ Dz.U. L 420 z 20.12.2013, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 84.

zainteresowanych stron Komisja powinna mieć możliwość delegowania pewnych zadań poprzez umowy o delegowaniu zadań, zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012.

(28) Zważywszy na znaczenie naziemnej infrastruktury systemów dla programów Galileo i EGNOS i jej wpływ na ich bezpieczeństwo, określenie lokalizacji tej infrastruktury powinno być jednym z zadań szczegółowych przydzielonych Komisji. Rozmieszczenie naziemnej infrastruktury systemów powinno nadal odbywać się w oparciu o otwarte i przejrzyste procedury. Lokalizacja takiej infrastruktury powinna być określona przy uwzględnieniu ograniczeń geograficznych i technicznych w powiązaniu z optymalnym rozmieszczeniem geograficznym infrastruktury naziemnej oraz z ewentualną obecnością istniejących instalacji i urządzeń odpowiednich do realizacji określonych zadań, a także przy zapewnieniu zgodności z potrzebami poszczególnych stacji naziemnych w zakresie bezpieczeństwa oraz z krajowymi wymogami poszczególnych państw członkowskich dotyczącymi bezpieczeństwa.

(29) Agencja Europejskiego GNSS została ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 912/2010⁽¹⁾, aby realizować cele programów Galileo i EGNOS oraz wykonywać niektóre zadania związane z przebiegiem tych programów. Jest ona agencją unijną, która jako organ w rozumieniu rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 podlega obowiązkowi mającym zastosowanie do agencji unijnych. Należy przyznać jej pewne zadania związane z bezpieczeństwem programów i z jej ewentualnym wyznaczeniem jako organu odpowiedzialnego za PRS. Agencja Europejskiego GNSS powinna również przyczynić się do promowania systemów i oferowania ich na rynku, między innymi przez nawiązanie kontaktów z użytkownikami i potencjalnymi użytkownikami usług świadczonych w ramach programów Galileo i EGNOS, jak również powinna gromadzić informacje na temat ich wymagań oraz rozwoju sytuacji na rynku nawigacji satelitarnej. Ponadto powinna ona wykonywać zadania, które Komisja powierzy jej w drodze umowy lub umów o delegowaniu zadań, obejmujących różne inne zadania szczegółowe związane z programami, w szczególności zadania związane z fazami eksploatacji systemów, w tym z operacyjnym zarządzaniem programami, propagowaniem zastosowań i usług na rynku nawigacji satelitarnej oraz wspieraniem rozwoju podstawowych elementów związanych z programami. W celu umożliwienia Komisji, która reprezentuje Unię, pełnego wykonywania jej uprawnień kontrolnych umowy o delegowaniu zadań powinny zawierać ogólne warunki zarządzania środkami powierzonymi Agencji Europejskiego GNSS.

Przekazanie Agencji Europejskiego GNSS odpowiedzialności za zadania związane z operacyjnym zarządzaniem programami Galileo i EGNOS i ich eksploatacją powinno

następować stopniowo i być uzależnione od pozytywnego zakończenia stosownego przeglądu przejęcia oraz od gotowości Agencji Europejskiego GNSS do przejęcia takich zadań, by zapewnić ciągłość tych programów. W przypadku EGNOS przejęcie powinno mieć miejsce w dniu 1 stycznia 2014 r.; w przypadku Galileo oczekuje się, że nastąpi ono w 2016 r.

(30) Na czas fazy wdrażania programu Galileo Unia powinna zawrzeć z ESA umowę o delegowaniu zadań określającą zadania ESA w tej fazie. Komisja, która reprezentuje Unię, powinna dołożyć wszelkich starań, by zawrzeć tę umowę o delegowaniu zadań w terminie sześciu miesięcy od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. W celu umożliwienia Komisji pełnego wykonywania jej uprawnień kontrolnych umowa o delegowaniu zadań powinna zawierać ogólne warunki zarządzania środkami powierzonymi ESA. W odniesieniu do działań finansowanych wyłącznie przez Unię warunki takie powinny zapewniać stopień kontroli porównywalny ze stopniem, który byłby wymagany, gdyby ESA była agencją unijną.

(31) Na czas fazy eksploatacji programów Galileo i EGNOS Agencja Europejskiego GNSS powinna zawrzeć z ESA porozumienia robocze określające zadania ESA związane z rozwojem kolejnych generacji systemów i z zapewnieniem wsparcia technicznego w odniesieniu do systemów obecnej generacji. Porozumienia te powinny być zgodne z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012. Nie powinny obejmować roli ESA w odniesieniu do działań w zakresie badań naukowych i technologii, ani wczesnych faz działań rozwojowych i badawczych w zakresie infrastruktur tworzonych w ramach programów Galileo i EGNOS. Działania takie powinny być finansowane ze środków spoza budżetu przyznanego na programy, na przykład ze środków przyznanых na program Horyzont 2020.

(32) Odpowiedzialność za przebieg programów Galileo i EGNOS obejmuje w szczególności odpowiedzialność za bezpieczeństwo programów, ich systemów i funkcjonowanie. Z wyjątkiem przypadków zastosowania wspólnego działania Rady 2004/552/WPZiB⁽²⁾, które należy poddać przeglądowi, by odzwierciedlało ono zmiany w programach Galileo i EGNOS, w zarządzaniu nimi oraz zmiany w Traktacie o Unii Europejskiej i Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wynikające z Traktatu z Lizbony, odpowiedzialność za bezpieczeństwo ponosi Komisja, mimo że niektóre zadania w zakresie bezpieczeństwa są powierzone Agencji Europejskiego GNSS. Do Komisji należy tworzenie mechanizmów mających zapewnić właściwą koordynację między poszczególnymi podmiotami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo.

(33) Przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia w sprawach dotyczących bezpieczeństwa Komisja powinna zasięgać opinii odpowiednich ekspertów ds. bezpieczeństwa z państw członkowskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 912/2010 z dnia 22 września 2010 r. ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1321/2004 w sprawie ustanowienia struktur zarządzania europejskimi programami radionawigacyjnymi i zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 (Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 11).

⁽²⁾ Wspólne działanie Rady 2004/552/WPZiB z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie aspektów działania europejskiego systemu radionawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej (Dz.U. L 246 z 20.7.2004, s. 30).

- (34) Ze względu na szczególną wiedzę specjalistyczną, którą posiada ESDZ, oraz na jej regularne kontakty z organami administracji państw trzecich i z organizacjami międzynarodowymi może ona wspierać Komisję w realizacji pewnych zadań związanych z bezpieczeństwem systemów i programów Galileo i EGNOS w dziedzinie stosunków zewnętrznych, zgodnie z decyzją Rady 2010/427/UE⁽¹⁾. Komisja powinna zapewnić pełne włączenie ESDZ w swoje działania w zakresie realizacji zadań dotyczących bezpieczeństwa w dziedzinie stosunków zewnętrznych. W tym celu należy zapewnić ESDZ wszelkie niezbędne wsparcie techniczne.
- (35) Aby zapewnić bezpieczny obieg informacji w ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, odpowiednie przepisy dotyczące bezpieczeństwa powinny dawać stopień ochrony informacji niejawnych UE równoważny stopniowi ochrony zapewnianemu przez przepisy dotyczące bezpieczeństwa określone w załączniku do decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom⁽²⁾ oraz przepisy Rady dotyczące bezpieczeństwa określone w załącznikach do decyzji Rady 2013/488/UE⁽³⁾. Każde państwo członkowskie powinno zapewnić, aby jego krajowe przepisy dotyczące bezpieczeństwa miały zastosowanie do wszystkich mieszkających na jego terytorium osób fizycznych oraz do wszystkich mających na nim siedzibę osób prawnych, które mają do czynienia z informacjami niejawnymi UE dotyczącymi programów Galileo i EGNOS. Przepisy ESA dotyczące bezpieczeństwa i decyzję Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 15 czerwca 2011 r.⁽⁴⁾ należy uważać za równoważne z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa określonymi w załączniku do decyzji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom oraz z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa określonymi w załącznikach do decyzji 2013/488/UE.
- (36) Niniejsze rozporządzenie nie narusza obecnych i przyszłych przepisów dotyczących dostępu do dokumentów, przyjmowanych zgodnie z art. 15 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Ponadto niniejszego rozporządzenia nie należy rozumieć jako nakładającego na państwa członkowskie obowiązek nieuwzględniania ich konstytucyjnych zobowiązań w zakresie dostępu do dokumentów.
- (37) W celu przyznania funduszy unijnych przeznaczonych na programy Galileo i EGNOS, w wysokości stanowiącej pułap, którego Komisja nie powinna przekroczyć, należy stosować skuteczne procedury udzielania zamówień publicznych, w szczególności negocjowanie umów

w sposób zapewniający optymalne wykorzystanie zasobów, zadowalające świadczenie usług, sprawne działanie programów, właściwe zarządzanie ryzykiem i przestrzeganie zaproponowanego harmonogramu. Odpowiednia instytucja zamawiająca powinna dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić przestrzeganie tych wymogów.

- (38) Biorąc pod uwagę, że programy Galileo i EGNOS będą zasadniczo finansowane przez Unię, udzielanie zamówień publicznych w ramach tych programów powinno być zgodne z zasadami Unii dotyczącymi zamówień publicznych oraz powinno mieć przede wszystkim na celu optymalne wykorzystanie zasobów, kontrolowanie kosztów, ograniczenie ryzyka, poprawę skuteczności i zmniejszenie zależności od jednego dostawcy. Należy zapewnić otwartą i uczciwą konkurencję w całym łańcuchu dostaw oraz wyważone oferowanie możliwości uczestnictwa podmiotom przemysłowym na wszystkich szczeblach, w tym w szczególności nowym podmiotom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom („MŚP”). Należy unikać ewentualnego nadużywania dominującej pozycji i długotrwałej zależności od jednego dostawcy. W miarę potrzeb należy korzystać z wielu źródeł dostaw, tak aby ograniczyć ryzyko związane z programem, uniknąć zależności od jednego dostawcy i zapewnić lepszą ogólną kontrolę programów oraz ich kosztów i harmonogramu. Ponadto należy chronić i wspierać rozwój europejskiego przemysłu we wszystkich dziedzinach związanych z nawigacją satelitarną zgodnie z umowami międzynarodowymi, których Unia jest stroną. Należy w jak największym stopniu zmniejszać ryzyko niewłaściwego wykonania lub niewykonania zamówienia. W tym celu wykonawcy powinni wykazać trwałe charakter wykonywania zobowiązań umownych pod względem podjętych zobowiązań i czasu trwania umowy. Instytucje zamawiające powinny zatem w stosownych przypadkach szczegółowo określić wymogi dotyczące niezawodności dostaw i usług.

Ponadto w przypadku zakupu towarów i usług wrażliwych instytucje zamawiające mogą uzależnić takie zakupy od spełnienia szczególnych wymogów, w szczególności mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa informacji. Unijne sektory przemysłu powinny mieć możliwość korzystania ze źródeł spoza Unii w odniesieniu do niektórych elementów i usług, jeżeli wykazane zostaną znaczne korzyści pod względem jakości i kosztów, jednakże przy uwzględnieniu strategicznego charakteru programów oraz wymogów Unii w zakresie bezpieczeństwa i kontroli eksportu. Należy wykorzystywać inwestycje sektora publicznego oraz doświadczenia i kompetencje przemysłu, w tym doświadczenia zdobyte podczas fazy definicji oraz fazy rozwoju i walidacji programów, zapewniając jednocześnie, aby nie naruszać zasad konkurencyjnych przetargów.

(1) Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

(2) 2001/844/WE, EWWiS, Euratom: decyzja Komisji z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniająca jej regulamin wewnętrzny (Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1).

(3) 2013/488/UE: decyzja Rady z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 274 z 15.10.2013, s. 17).

(4) Dz.U. C 304 z 15.10.2011, s. 7.

- (39) Aby lepiej ocenić całkowity koszt produktu, usługi lub robót, które są przedmiotem przetargu, w tym długoterminowych kosztów operacyjnych, należy w stosownych przypadkach w ramach procedury udzielania zamówienia

- uwzględnić całkowite koszty ponoszone przez cały okres użyteczności produktu, usługi lub robót, które są przedmiotem przetargu, z zastosowaniem podejścia oszczędnościowego, takiego jak rachunek kosztów cyklu życia, gdy przyznanie zamówienia w ramach przetargu opiera się na kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie. W tym celu instytucja zamawiająca powinna się upewnić, czy metodologia mająca posłużyć do obliczenia kosztów ponoszonych przez cały okres użyteczności produktu, usługi lub robót została wyraźnie określona w dokumentach zamówienia lub w ogłoszeniu o zamówieniu i czy pozwala ona na weryfikację rzetelności informacji przekazanych przez oferentów.
- (40) Nawigacja satelitarna jest złożoną i stale rozwijającą się technologią. Wynika stąd niepewność i ryzyko związane z zamówieniami publicznymi udzielanymi w ramach programów Galileo i EGNOS, gdyż zamówienia te mogą obejmować długoterminowe zobowiązania dotyczące urządzeń lub usług. Sytuacja ta wymaga wdrożenia szczególnych środków w zakresie zamówień publicznych, które mają zastosowanie jako uzupełnienie przepisów rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012. Instytucja zamawiająca powinna zatem mieć możliwość przywrócenia równych warunków konkurencji, jeżeli przed rozpoczęciem przetargu co najmniej jedno przedsiębiorstwo posiada uprzywilejowane informacje dotyczące działań związanych z tym przetargiem. Powinno również być możliwe udzielenie zamówienia w postaci zamówienia w transzach warunkowych, wprowadzenie warunkowo aneksu do umowy w ramach jej realizacji, a nawet nałożenie obowiązku minimalnego zakresu podwykonawstwa. Ponadto w związku z niepewnością technologiczną, która charakteryzuje programy Galileo i EGNOS, nie zawsze można dokładnie przewidzieć ceny umowne i w związku z tym należałoby zawierać umowy o szczególnej konstrukcji, która nie określa stałej i ostatecznej ceny i zawiera klauzule ochrony interesów finansowych Unii.
- (41) Należy odnotować, że zgodnie z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) państwa członkowskie powinny powstrzymać się od podejmowania środków mogących zaszkodzić programom Galileo i EGNOS lub usługom. Należy również wyjaśnić, że zainteresowane państwa członkowskie powinny podejmować wszystkie środki konieczne do zapewnienia ochrony stacji naziemnych utworzonych na ich terytorium. Ponadto państwa członkowskie i Komisja powinny współpracować między sobą oraz z odpowiednimi organami międzynarodowymi i regulacyjnymi, by zapewnić dostępność i ochronę widma radiowego niezbędnego dla systemu utworzonego w ramach programu Galileo, by umożliwić pełen rozwój i wdrożenie zastosowań bazujących na tym systemie, zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 243/2012/UE⁽¹⁾.
- (42) Ze względu na globalny charakter systemów zasadnicze znaczenie ma, by Unia zawarła ramach programów Galileo i EGNOS porozumienia z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi zgodnie z art. 218 TFUE, zwłaszcza w celu zapewnienia ich właściwego wdrażania, rozwiązywania niektórych zagadnień dotyczących bezpieczeństwa i pobierania opłat, optymalizacji usług świadczonych na rzecz obywateli Unii oraz zaspokojenia potrzeb państw trzecich i organizacji międzynarodowych. W stosownych przypadkach wskazane byłoby również dostosowanie istniejących umów do zmian w programach Galileo i EGNOS. W toku przygotowywania i zawierania tych umów Komisja może skorzystać z pomocy ESDZ, ESA i Agencji Europejskiego GNSS w granicach zadań, jakie zostały im wyznaczone na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (43) Należy potwierdzić, że w celu wykonania niektórych zadań o charakterze nieregulacyjnym Komisja może w stosownych przypadkach i w niezbędnym zakresie korzystać z pomocy technicznej niektórych stron zewnętrznych. Również inne podmioty zaangażowane w publiczne zarządzanie programami Galileo i EGNOS mogą korzystać z tej samej pomocy technicznej przy wykonywaniu zadań powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (44) Unia opiera się na poszanowaniu praw podstawowych; w szczególności art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wyraźnie uznają podstawowe prawo do prywatności i ochrony danych osobowych. Należy zapewnić ochronę danych osobowych i prywatności w ramach programów Galileo i EGNOS.
- (45) Przez cały cykl wydatkowania należy chronić interesy finansowe Unii z zastosowaniem proporcjonalnych środków, w tym środków zapobiegania nieprawidłowościom, ich wykrywania i prowadzenia dochodzeń, a także odzyskiwania środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania kar administracyjnych i finansowych zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012.
- (46) Niezbędne jest zapewnienie regularnego informowania Parlamentu Europejskiego i Rady o realizacji programów Galileo i EGNOS, zwłaszcza jeśli chodzi o zarządzanie ryzykiem, koszty, harmonogram i wyniki. Parlament Europejski, Rada i Komisja będą ponadto uczestniczyć w międzyinstytucjonalnym panelu ds. Galileo, zgodnie ze wspólną deklaracją w sprawie międzyinstytucjonalnego panelu ds. Galileo opublikowaną wraz z niniejszym rozporządzeniem.
- (47) W oparciu o uzgodnione wskaźniki Komisja powinna przeprowadzać oceny skuteczności i efektywności środków podejmowanych na rzecz realizacji celów programów Galileo i EGNOS.

(¹) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 243/2012/UE z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie ustanowienia wieloletniego programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego (Dz.U. L 81 z 21.3.2012, s. 7).

- (48) W celu zapewnienia bezpieczeństwa systemów i ich funkcjonowania należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do celów wyższego rzędu niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa systemów i ich funkcjonowania. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (49) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (50) Należyte zarządzanie publiczne wymaga jednolitego zarządzania programami Galileo i EGNOS, szybszego podejmowania decyzji i równego dostępu do informacji, dlatego przedstawiciele Agencji Europejskiego GNSS i ESA powinni mieć możliwość uczestniczenia w charakterze obserwatorów w pracach Komitetu ds. Europejskich Programów GNSS (zwanego dalej „komitetem”), powołanego w celu wspierania Komisji. Z tych samych powodów przedstawiciele państw trzecich lub organizacji międzynarodowych, które zawarły umowę międzynarodową z Unią, powinni mieć możliwość uczestniczenia w pracach komitetu przy zastrzeżeniu wymogów bezpieczeństwa i zgodnie z postanowieniami takiej umowy. Przedstawiciele Agencji Europejskiego GNSS, ESA, państw trzecich i organizacji międzynarodowych nie mają prawa uczestniczyć w głosowaniach komitetu.
- (51) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie utworzenie i eksploatacja systemów nawigacji satelitarnej, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż przekracza możliwości finansowe i techniczne każdego państwa członkowskiego działającego pojedynczo, natomiast możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu w drodze podjęcia działań na poziomie Unii, ze względu na ich rozmiary i skutki, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (52) Wspólne Przedsiębiorstwo Galileo, ustanowione na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 876/2002⁽²⁾, zakończyło

działalność w dniu 31 grudnia 2006 r. W związku z tym należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 876/2002.

- (53) Ze względu na potrzebę oceny programów Galileo i EGNOS oraz na zakres zmian, które należy wprowadzić w rozporządzeniu (WE) nr 683/2008, oraz dla zapewnienia przejrzystości i pewności prawa należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 683/2008,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady realizacji i eksploatacji systemów w ramach europejskich programów nawigacji satelitarnej, w szczególności zasady dotyczące zarządzania i wkładu finansowego Unii.

Artykuł 2

Europejskie systemy i programy nawigacji satelitarnej

1. Europejskie programy nawigacji satelitarnej Galileo i EGNOS obejmują wszystkie działania konieczne do celów definiowania, rozwoju, walidacji, budowy, działania, odnawiania i udoskonalania europejskich systemów nawigacji satelitarnej, tj. systemu utworzonego w ramach programu Galileo i systemu EGNOS, oraz zapewniania ich bezpieczeństwa i interoperacyjności.

Programy te mają również na celu maksymalizację społeczno-gospodarczych korzyści z europejskich systemów nawigacji satelitarnej, w szczególności dzięki propagowaniu korzystania z systemów i pobudzania rozwoju zastosowań i usług bazujących na tych systemach.

2. System utworzony w ramach programu Galileo stanowi cywilny system podlegający cywilnej kontroli oraz autonomiczną infrastrukturę globalnego systemu nawigacji satelitarnej (GNSS) obejmującą konstelację satelitów i światową sieć stacji naziemnych.

3. System EGNOS stanowi regionalną infrastrukturę systemu nawigacji satelitarnej monitorującą i korygującą otwarte sygnały emitowane przez istniejące globalne systemy nawigacji satelitarnej, a także sygnały usługi otwartej oferowanej przez system ustanowiony w ramach programu Galileo, kiedy staną się one dostępne. Obejmuje on stacje naziemne i kilka transponderów zainstalowanych na satelitach geostacjonarnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 z dnia 21 maja 2002 r. ustanawiające Wspólne Przedsiębiorstwo Galileo (Dz.U. L 138 z 28.5.2002, s. 1).

4. Cele szczegółowe programu Galileo polegają na zapewnieniu możliwości wykorzystania sygnałów emitowanych przez system stworzony w ramach tego programu do wypełnienia następujących funkcji:

- a) oferowania usługi otwartej, bezpłatnej dla użytkowników i dostarczającej informacji niezbędnych do pozycjonowania i określania czasu, przeznaczonej głównie dla szerokiego zakresu zastosowań nawigacji satelitarnej;
- b) udziału, w oparciu o sygnały usługi otwartej Galileo lub w współpracy z innymi systemami nawigacji satelitarnej, w usługach monitorowania poprawności współrzędnych przeznaczonych dla użytkowników zastosowań związanych z ochroną życia zgodnie z międzynarodowymi standardami;
- c) oferowania usługi komercyjnej pozwalającej na rozwój zastosowań profesjonalnych lub komercyjnych dzięki zwiększonej wydajności oraz dzięki danym o większej wartości dodanej niż dane uzyskiwane w ramach usługi otwartej;
- d) oferowania usługi publicznej o regulowanym dostępie (ang. *public regulated service*, „PRS”) zarezerwowanej dla użytkowników upoważnionych przez władze publiczne, przeznaczonej do szczególnych zastosowań, które wymagają wysokiego poziomu ciągłości usług, nieodpłatnie dla państw członkowskich, Rady, Komisji, ESDZ i, w stosownych przypadkach, należycie upoważnionych agencji unijnych; usługa ta wykorzystuje silne, zakodowane sygnały. Kwestię pobierania opłat od pozostałych uczestników PRS, o których mowa w art. 2 decyzji nr 1104/2011/UE, ocenia się w poszczególnych przypadkach, a odpowiednie postanowienia określa się w umowach zawartych zgodnie z art. 3 ust. 5 tej decyzji;
- e) wkładu w świadczenie usługi poszukiwawczo-ratowniczej w ramach systemu COSPAS-SARSAT poprzez wykrywanie sygnałów alarmowych wysyłanych przez nadajniki i przez wysyłanie do nich sygnałów zwrotnych.

5. Cele szczegółowe programu EGNOS polegają na zapewnieniu możliwości wykorzystania sygnałów emitowanych przez system EGNOS do wypełnienia następujących funkcji:

- a) oferowania usługi otwartej, bezpłatnej dla użytkowników i dostarczającej informacji niezbędnych do pozycjonowania i określania czasu, przeznaczonej głównie dla szerokiego zakresu zastosowań nawigacji satelitarnej na obszarze objętym systemem EGNOS;
- b) oferowania usługi rozpowszechniania danych o charakterze komercyjnym, czyli „EGNOS Data Access Service” (EDAS) pozwalającej na rozwój zastosowań profesjonalnych lub komercyjnych dzięki zwiększonej wydajności oraz dzięki danym o większej wartości dodanej niż dane uzyskiwane w ramach usługi otwartej;

- c) oferowania usługi związanej z ochroną życia, przeznaczonej dla użytkowników, dla których bezpieczeństwo ma zasadnicze znaczenie; usługa ta, świadczona bez pobierania opłat bezpośrednio od użytkowników, spełnia w szczególności wymogi niektórych sektorów dotyczące ciągłości, dostępności i dokładności i zawiera funkcję integralności pozwalającą na ostrzeżenie użytkowników w przypadku zakłócenia funkcjonowania lub wystąpienia sygnałów przekroczenia tolerancji w systemach wzmacnianych przez system EGNOS na obszarze nim objętym;

Priorytetowo funkcje te zostają zapewnione jak najszybciej na terytoriach państw członkowskich położonym w Europie.

Z zastrzeżeniem ograniczeń technicznych oraz stosownie do umów międzynarodowych geograficzny zasięg systemu EGNOS można rozszerzyć na inne regiony świata, w szczególności na terytoria krajów kandydujących, krajów trzecich należących do jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej oraz krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa. Kosztów takiego rozszerzenia, w tym odpowiednich kosztów eksploatacji, nie pokrywa się z zasobów, o których mowa w art. 9. Rozszerzenie takie nie opóźnia rozszerzenia geograficznego zasięgu systemu EGNOS na całym terytoriach państw członkowskich położonych w Europie.

Artykuł 3

Fazy programu Galileo

Program Galileo obejmuje następujące fazy:

- a) fazę definiowania, w ramach której zaprojektowano strukturę systemu i określono jego elementy i która zakończyła się w 2001 r.;
- b) fazę rozwoju i walidacji, której zakończenie zaplanowano do dnia 31 grudnia 2013 r., obejmującą budowę i umieszczenie na orbicie pierwszych satelitów, utworzenie pierwszych elementów infrastruktury naziemnej oraz wszystkie prace i działania niezbędne do przeprowadzenia walidacji systemu na orbicie;
- c) fazę wdrażania, której ma zostać zakończona do dnia 31 grudnia 2020 r. i która obejmuje:
 - (i) budowę, utworzenie i ochronę całej infrastruktury kosmicznej, zwłaszcza wszystkich satelitów niezbędnych do osiągnięcia celów szczegółowych, o których mowa w art. 2 ust. 4, oraz wymaganych satelitów zapasowych, a także odpowiednie utrzymanie z uwzględnieniem aktualizacji oraz funkcjonowanie;
 - (ii) budowę, utworzenie i ochronę całej infrastruktury naziemnej, zwłaszcza infrastruktury niezbędnej do kontrolowania satelitów i przetwarzania satelitarnych danych radionawigacyjnych, a także ośrodków usługowych i innych ośrodków naziemnych, a ponadto odpowiednie utrzymanie z uwzględnieniem aktualizacji oraz funkcjonowanie;

- (iii) przygotowania do fazy eksploatacji, w tym czynności przygotowawcze dotyczące świadczenia usług, o których mowa w art. 2 ust. 4;
- d) fazę eksploatacji, obejmującą:
 - (i) zarządzanie infrastrukturą kosmiczną, jej utrzymanie, stałe doskonalenie, aktualizację i ochronę, w tym uzupełnianie i zapobieganie dezaktualizacji;
 - (ii) zarządzanie infrastrukturą naziemną, jej utrzymanie, stałe doskonalenie, aktualizację i ochronę, w szczególności jeśli chodzi o ośrodki usługowe i inne naziemne ośrodki, sieci i obiekty, w tym uzupełnianie i zapobieganie dezaktualizacji;
 - (iii) rozwój przyszłych generacji systemu i aktualizację usług, o których mowa w art. 2 ust. 4;
 - (iv) związane z programem działania w zakresie certyfikacji i normalizacji;
 - (v) świadczenie usług, o których mowa w art. 2 ust. 4, i oferowanie ich na rynku;
 - (vi) współpraca z innymi GNSS; oraz
 - (vii) wszelkie inne działania niezbędne dla rozwoju systemu i zapewnienia sprawnego przebiegu programu.

Stopniowe rozpoczęcie fazy eksploatacji nastąpi w latach 2014–2015 wraz z rozpoczęciem świadczenia pierwszych usług z zakresu usługi otwartej, usługi poszukiwawczo-ratowniczej oraz publicznej usługi regulowanej. Te pierwsze usługi będą stopniowo udoskonalane, a pozostałe funkcje, określone w celach szczegółowych, o których mowa w art. 2 ust. 4, będą stopniowo wdrażane, tak by do dnia 31 grudnia 2020 r. została osiągnięta pełna zdolność operacyjna.

Artykuł 4

Faza eksploatacji EGNOS

Faza eksploatacji EGNOS obejmuje głównie:

- a) zarządzanie infrastrukturą kosmiczną, jej utrzymanie, stałe doskonalenie, aktualizację i ochronę, w tym uzupełnianie i zapobieganie dezaktualizacji;
- b) zarządzanie infrastrukturą naziemną, w szczególności sieciami, obiektami i zapleczem, jej utrzymanie, stałe doskonalenie, aktualizację i ochronę, w tym uzupełnianie i zapobieganie dezaktualizacji;
- c) rozwój przyszłych generacji systemu i aktualizację usług, o których mowa w art. 2 ust. 5;
- d) związane z programem działania w zakresie certyfikacji i normalizacji;
- e) świadczenie usług, o których mowa w art. 2 ust. 5, i oferowanie ich na rynku;
- f) wszystkie elementy uzasadniające niezawodność systemu i jego eksploatacji;
- g) działania koordynacyjne dotyczące osiągnięcia celów szczegółowych zgodnie z art. 2 ust. 5 akapit drugi i trzeci.

Artykuł 5

Zgodność i interoperacyjność systemów

1. Systemy, sieci i usługi wynikające z programów Galileo i EGNOS są zgodne i interoperacyjne z technicznego punktu widzenia.
2. Systemy, sieci i usługi wynikające z programów Galileo i EGNOS są zgodne i interoperacyjne z innymi systemami nawigacji satelitarnej oraz z konwencjonalnymi środkami radionawigacji, jeżeli takie wymagania dotyczące zgodności i interoperacyjności zostały określone w umowie międzynarodowej zawartej zgodnie z art. 29.

Artykuł 6

Własność

Unia jest właścicielem wszelkich rzeczowych aktywów materialnych i niematerialnych utworzonych lub rozwijanych w ramach programów Galileo i EGNOS. W tym celu, w stosownych przypadkach ze stronami trzecimi zawierane są porozumienia dotyczące istniejących praw własności.

Z wykorzystaniem odpowiednich ram Komisja zapewnia optymalne wykorzystanie aktywów, o których mowa w niniejszym artykule; w szczególności jak najskuteczniej zarządza ona prawami własności intelektualnej związanymi z programami Galileo i EGNOS, uwzględniając konieczność ochrony praw własności intelektualnej Unii i podniesienia ich wartości, a także interesy wszystkich zainteresowanych stron oraz konieczność harmonijnego rozwoju rynków i nowych technologii. W tym celu Komisja zapewnia, aby umowy zawierane w ramach programów Galileo i EGNOS przewidywały możliwość przekazywania stronom trzecim praw własności intelektualnej wynikających z prac wykonanych w ramach tych programów lub przyznawania licencji na korzystanie z tych praw.

ROZDZIAŁ II

WKŁAD I MECHANIZMY BUDŻETOWE

Artykuł 7

Działania

1. Środki budżetowe Unii przydzielone na mocy niniejszego rozporządzenia na programy Galileo i EGNOS na lata 2014–2020 są przyznawane w celu finansowania działań związanych z:
 - a) ukończeniem fazy wdrażania programu Galileo, o której mowa w art. 3 lit. c);

- b) fazą eksploatacji programu Galileo, o której mowa w art. 3 lit. d);
- c) fazą eksploatacji programu EGNOS, o której mowa w art. 4;
- d) zarządzaniem programami Galileo i EGNOS i monitorowaniem ich.

2. Środki budżetowe Unii przydzielone na programy Galileo i EGNOS są – zgodnie z art. 9 ust. 2 – przyznawane również na finansowanie działań związanych z badaniami i rozwojem podstawowych elementów, takich jak chipsety i odbiorniki działające dzięki Galileo.

3. Środki budżetowe Unii przydzielone na programy Galileo i EGNOS obejmują również wydatki Komisji związane z działaniami w zakresie przygotowania, monitorowania, kontroli, audytu i oceny koniecznymi do zarządzania programami i osiągnięcia celów szczegółowych, o których mowa w art. 2 ust. 4 i 5. Wydatki takie mogą obejmować w szczególności:

- a) analizy i posiedzenia ekspertów;
- b) działania informacyjne i komunikacyjne, w tym komunikację instytucjonalną dotyczącą priorytetów politycznych Unii, o ile mają one bezpośredni związek z celami niniejszego rozporządzenia, ze szczególnym uwzględnieniem tworzenia synergii z innymi odnośnymi dziedzinami polityki Unii;
- c) sieci technologii informacyjnych (IT), których celem jest przetwarzanie lub wymiana danych;
- d) każdą inną pomoc techniczną lub administracyjną udzielaną Komisji w celu zarządzania programami.

4. Koszty programów Galileo i EGNOS i ich poszczególnych faz są jasno określone. Komisja, zgodnie z zasadą przejrzystego zarządzania, informuje corocznie Parlament Europejski, Radę i komitet, o którym mowa w art. 36 (zwany dalej „komitetem”) o przeznaczaniu i wykorzystaniu funduszy unijnych, w tym rezerwy na nieprzewidziane wydatki, na każde z działań określone w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 8

Finansowanie programów Galileo i EGNOS

1. Zgodnie z art. 9 Unia finansuje związane z programami Galileo i EGNOS działania, o których mowa w art. 7 ust. 1, 2 i 3, by osiągnąć cele określone w art. 2, bez uszczerbku dla ewentualnego wkładu z innych źródeł finansowania, w tym ze źródeł, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Państwa członkowskie mogą złożyć wniosek o zapewnienie dodatkowego finansowania programów Galileo i EGNOS w celu uwzględnienia dodatkowych elementów w szczególnych przypadkach, pod warunkiem że te dodatkowe elementy nie powodują żadnych obciążeń finansowych lub technicznych ani opóźnień w danym programie. Na podstawie wniosku państwa członkowskiego Komisja decyduje, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 36 ust. 3, czy spełniono oba te warunki. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i komitetowi informacje na temat jakiegokolwiek wpływu stosowania przepisów niniejszego ustępu na programy Galileo i EGNOS.

3. Państwa trzecie i organizacje międzynarodowe także mogą zapewnić dodatkowe finansowanie programów Galileo i EGNOS. Warunki i zasady ich udziału określa się w umowach międzynarodowych, o których mowa w art. 29.

4. Dodatkowe finansowanie, o którym mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, stanowi zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Artykuł 9

Zasoby

1. Pula środków finansowych przeznaczona na realizację działań, o których mowa w art. 7 ust. 1, 2 i 3 oraz na pokrycie ryzyka związanego z tymi działaniami wynosi 7 071,73 mln EUR według cen aktualnych na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

Roczne środki zatwierdzane są przez Parlament Europejski i Radę w granicach wieloletnich ram finansowych.

Kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, dzieli się na następujące kategorie wydatków według cen aktualnych:

- a) na działania, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. a) – 1 930 mln EUR;
- b) na działania, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) – 3 000 mln EUR;
- c) na działania, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) – 1 580 mln EUR;
- d) na działania, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. d) i art. 7 ust. 3 – 561,73 mln EUR.

2. Bez uszczerbku dla wszelkich kwot przyznanych na rozwój zastosowań bazujących na systemach w ramach programu Horyzont 2020 środki budżetowe przydzielone na programy Galileo i EGNOS, w tym dochody przeznaczone na określony cel, służą finansowaniu działań, o których mowa w art. 7 ust. 2, do maksymalnej wysokości 100 mln EUR w cenach stałych.

3. Komisja może przenieść środki z jednej kategorii wydatków określonych w ust. 1 akapit trzeci lit. a)–d) do innej, do wysokości 10 % kwoty, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy. Jeżeli łączna kwota przeniesienia przekracza 10 % kwoty, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy, Komisja zasięga opinii komitetu zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o każdym przeniesieniu środków z jednej kategorii wydatków do innej.

4. Środki są wydawane zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

5. Zobowiązania budżetowe przeznaczone na programy Galileo i EGNOS są przyznawane w transzach rocznych.

6. Komisja zarządza środkami finansowymi, o których mowa w ust. 1, w sposób przejrzysty i gospodarny. Komisja co roku sporządza sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowanej strategii zarządzania kosztami.

Artykuł 10

Dochody generowane przez programy Galileo i EGNOS

1. Dochody generowane w wyniku eksploatacji systemów są pobierane przez Unię, przekazywane do budżetu Unii i przeznaczone na programy Galileo i EGNOS, w szczególności na cel określony w art. 2 ust. 1. Jeżeli dochody okażą się wyższe od kwoty koniecznej do finansowania faz eksploatacji programów, wszelkie dostosowanie zasady przydziału podlega zatwierdzeniu przez Parlament Europejski i Radę na podstawie wniosku Komisji.

2. Umowy zawierane z podmiotami sektora prywatnego mogą określać mechanizm podziału dochodów.

3. Odsetki od płatności zaliczkowych dokonanych na rzecz podmiotów odpowiedzialnych za wykonanie budżetu w sposób pośredni są przeznaczone na działania będące przedmiotem umowy o delegowaniu zadań lub umowy zawartej między Komisją a zainteresowanym podmiotem. Zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami podmioty odpowiedzialne za wykonanie budżetu w sposób pośredni otwierają rachunki umożliwiające identyfikację środków i odpowiadających im odsetek.

ROZDZIAŁ III

PUBLICZNE ZARZĄDZANIE PROGRAMAMI GALILEO I EGNOS

Artykuł 11

Zasady zarządzania programami Galileo i EGNOS

Publiczne zarządzanie programami Galileo i EGNOS oparte jest na zasadach:

- a) ścisłego podziału zadań i zakresu odpowiedzialności między poszczególnymi zaangażowanymi podmiotami, w szczególności Komisją, Agencją Europejskiego GNSS i ESA, przy czym ogólną odpowiedzialność ponosi Komisja;
- b) lojalnej współpracy między podmiotami, o których mowa w lit. a), i państwami członkowskimi;
- c) ścisłej kontroli programów, w tym skrupulatnego przestrzegania kosztorysu i harmonogramu przez wszystkie zaangażowane podmioty, w dziedzinach wchodzących w zakres ich odpowiedzialności, w odniesieniu do celów programów Galileo i EGNOS;
- d) optymalizacji i racjonalizacji wykorzystania istniejących struktur, aby uniknąć dublowania specjalistycznej wiedzy technicznej;
- e) stosowania systemów i technik zarządzania projektem opartych na najlepszych praktykach, by nadzorować realizację programów Galileo i EGNOS pod kątem specyficznych wymogów i przy wsparciu ze strony ekspertów w tej dziedzinie.

Artykuł 12

Rola Komisji

1. Komisja ponosi ogólną odpowiedzialność za programy Galileo i EGNOS. Zarządza ona środkami przydzielanymi na mocy niniejszego rozporządzenia i sprawuje nadzór nad realizacją wszystkich działań w ramach programów, w szczególności w odniesieniu do kosztów, harmonogramu i wyników.
2. Poza odpowiedzialnością ogólną, o której mowa w ust. 1, i zadaniami szczegółowymi, o których mowa niniejszym rozporządzeniu, Komisja:
 - a) zapewnia przejrzysty podział zadań między poszczególne podmioty zaangażowane w programy Galileo i EGNOS i w tym celu powierza – w szczególności w drodze umów o delegowaniu zadań – Agencji Europejskiego GNSS i ESA zadania, o których mowa odpowiednio w art. 14 ust. 2 i art. 15;
 - b) zapewnia terminową realizację programów Galileo i EGNOS w ramach przydzielonych na te programy zasobów oraz zgodnie z celami programów określonymi w art. 2;

W tym celu ustanawia i wdraża odpowiednie instrumenty i środki strukturalne niezbędne do rejestrowania, kontroli, ograniczania i monitorowania ryzyka związanego z programami;

- c) zarządza – w imieniu Unii i w ramach jej kompetencji – stosunkami z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi;

- d) przekazuje państwom członkowskim i Parlamentowi Europejskiemu, w odpowiednim terminie, wszelkie istotne informacje związane z programami Galileo i EGNOS, w szczególności z zakresu zarządzania ryzykiem, ogólnych kosztów, rocznych kosztów operacyjnych każdego istotnego elementu infrastruktury Galileo, dochodów, harmonogramu i wyników, a także przegląd wdrożenia systemów i technik zarządzania projektem, o których mowa w art. 11 lit. e);
- e) ocenia możliwości propagowania korzystania z europejskich systemów nawigacji satelitarnej i zapewnienia ich wykorzystania w różnych sektorach gospodarki, między innymi w drodze analizy sposobów czerpania korzyści wynikających z systemów.

3. Na potrzeby właściwego przebiegu faz wdrażania i eksploatacji programu Galileo i fazy eksploatacji programu EGNOS, o których mowa odpowiednio w art. 3 i 4, Komisja określa, w razie konieczności, środki wymagane w celu:

- a) zarządzania ryzykiem i ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z przebiegiem programów Galileo i EGNOS;
- b) określania etapów decyzyjnych istotnych dla monitorowania i oceny realizacji programów;
- c) określenia lokalizacji infrastruktury naziemnej systemów zgodnie z wymogami bezpieczeństwa, w oparciu o otwarte i przejrzyste procedury, oraz zapewnienia jej funkcjonowania;
- d) określenia specyfikacji technicznych i operacyjnych niezbędnych do wypełniania funkcji, o których mowa w art. 2 ust. 4 lit. b) i c), oraz wprowadzania zmian w systemach.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 36 ust. 3.

Artykuł 13

Bezpieczeństwo systemów i ich funkcjonowanie

1. Komisja zapewnia bezpieczeństwo programów Galileo i EGNOS, w tym bezpieczeństwo systemów i ich funkcjonowania. W tym celu Komisja:

- a) bierze pod uwagę potrzebę nadzoru oraz zintegrowania – w ramach wszystkich programów – wymogów i norm w zakresie bezpieczeństwa;

- b) zapewnia, aby łączny efekt tych wymogów i norm wspierał pomyślny przebieg programów, w szczególności w odniesieniu do kosztów, zarządzania ryzykiem i harmonogramu;
- c) ustanawia mechanizmy koordynacji między poszczególnymi zaangażowanymi podmiotami;
- d) uwzględnia obowiązujące normy i wymogi w zakresie bezpieczeństwa, aby nie dopuścić do obniżenia ogólnego poziomu bezpieczeństwa i do zakłócenia funkcjonowania istniejących systemów opartych na tych normach i wymogach.

2. Bez uszczerbku dla art. 14 i 16 niniejszego rozporządzenia i art. 8 decyzji nr 1104/2011/UE, Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 35, ustalające cele wyższego rzędu niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa programów Galileo i EGNOS, o których mowa w ust. 1.

3. Komisja ustala niezbędne specyfikacje techniczne i inne środki w celu realizacji celów wyższego rzędu, o których mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 36 ust. 3.

4. ESDZ nadal wspiera Komisję w wykonywaniu jej zadań w obszarze stosunków zewnętrznych, zgodnie z art. 2 ust. 2 decyzji 2010/427/UE.

Artykuł 14

Rola Agencji Europejskiego GNSS

1 Zgodnie z wytycznymi określonymi przez Komisję, Agencja Europejskiego GNSS:

- a) zapewnia, w kwestii bezpieczeństwa programów Galileo i EGNOS i bez uszczerbku dla art. 13 i 16:

(i) poprzez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa – akredytację w zakresie bezpieczeństwa zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia (UE) nr 912/2010; w tym celu wszczyna procedury bezpieczeństwa i nadzoruje ich stosowanie oraz przeprowadza audyty bezpieczeństwa systemu;

(ii) funkcjonowanie centrum monitorowania bezpieczeństwa Galileo, o którym mowa w art. 6 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 912/2010, zgodnie z normami i wymogami przewidzianymi w art. 13 niniejszego rozporządzenia oraz instrukcjami w oparciu o wspólne działanie 2004/552/WPZiB;

- b) wykonuje zadania określone w art. 5 decyzji nr 1104/2011/UE i wspomaga Komisję zgodnie z art. 8 ust. 6 tej decyzji;

c) w ramach faz wdrażania i eksploatacji programu Galileo i fazy eksploatacji programu EGNOS przyczynia się do promowania usług, o których mowa w art. 2 ust. 4 i 5, i oferowania tych usług na rynku, w tym przez przeprowadzenie niezbędnych analiz rynku, w szczególności za pomocą corocznego sprawozdania rynkowego sporządzonego przez Agencję Europejskiego GNSS na temat rynku zastosowań i usług, przez nawiązanie bliskich kontaktów z użytkownikami i potencjalnymi użytkownikami systemów w celu gromadzenia informacji o ich potrzebach, przez śledzenie rozwoju sytuacji na rynkach nawigacji satelitarnej niższego szczebla oraz w drodze opracowania planu działania służącego przyjęciu przez społeczność użytkowników usług, o których mowa w art. 2 ust. 4 i 5, obejmującego w szczególności odpowiednie działania związane z normalizacją i certyfikacją.

2. Agencja Europejskiego GNSS wykonuje także inne zadania związane z realizacją programów Galileo i EGNOS, w tym z zarządzaniem tymi programami, i jest rozliczana z ich wykonania. Zadania te powierza jej Komisja w drodze umowy o delegowaniu zadań przyjętej w oparciu o decyzję o delegowaniu, zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, i obejmują one:

- a) działania operacyjne, w tym zarządzanie infrastrukturą systemów, ich utrzymanie i stałe doskonalenie, działania w zakresie certyfikacji i normalizacji oraz świadczenie usług, o których mowa w art. 2 ust. 4 i 5;
- b) działania rozwojowe i wdrożeniowe związane z ewolucją systemów i następnymi generacjami systemów oraz wkład w określanie ewolucji usług, w tym zamówienia publiczne;
- c) promowanie rozwoju zastosowań i usług opartych na tych systemach, a także podnoszenie wiedzy o takich zastosowaniach i usługach, w tym określanie, łączenie i koordynowanie sieci europejskich centrów doskonałości w zakresie zastosowań i usług GNSS, w oparciu o wiedzę fachową sektora publicznego i prywatnego, oraz środki oceny związane z taką promocją i podnoszeniem wiedzy;
- d) promowanie rozwoju podstawowych elementów, takich jak chipsety i odbiorniki działające dzięki Galileo.

3. Umowa o delegowaniu zadań, o której mowa w ust. 2, nadaje Agencji Europejskiego GNSS odpowiedni poziom autonomii i władzy, ze szczególnym uwzględnieniem instytucji zamawiającej, w zakresie art. 58 ust. 1 lit. c) i art. 60 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012. Ponadto określa ona ogólne warunki zarządzania funduszami powierzonymi Agencji Europejskiego GNSS, a w szczególności działania, jakie należy podjąć, odpowiednie finansowanie, procedury zarządzania, środki w zakresie monitorowania i kontroli, środki stosowane w przypadku niewłaściwego wykonywania umów w odniesieniu

do kosztów, harmonogramu i wyników, a także zasady dotyczące własności wszystkich rzeczowych aktywów materialnych i niematerialnych.

Te środki w zakresie monitorowania i kontroli przewidują w szczególności system wstępnej prognozy kosztów, systematyczne informowanie Komisji o kosztach i harmonogramie oraz – w przypadku rozbieżności między przewidzianymi budżetami, wynikami i harmonogramem – działania naprawcze zapewniające realizację infrastruktury w granicach przydzielonych budżetów.

4. Agencja Europejskiego GNSS zawiera porozumienia robocze z ESA niezbędne dla realizacji zadań tych podmiotów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przez czas trwania fazy eksploatacji programów Galileo i EGNOS. Komisja informuje Parlament Europejski, Radę i komitet o takich porozumieniach roboczych zawartych przez Agencję Europejskiego GNSS oraz o wszelkich ich zmianach. W stosownych przypadkach Agencja Europejskiego GNSS może również rozważyć zwrócenie się do innych podmiotów publicznych lub prywatnych.

5. Poza zadaniami przewidzianymi w ust. 1 i 2 i w zakresie swoich uprawnień Agencja Europejskiego GNSS udostępnia Komisji swoją techniczną wiedzę specjalistyczną i dostarcza jej wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań w ramach niniejszego rozporządzenia, w tym do oceny możliwości propagowania korzystania z systemów, o których mowa w art. 12 ust. 2 lit. e), i zapewnienia ich wykorzystania.

6. W odniesieniu do decyzji o delegowaniu, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, przeprowadza się konsultacje z komitetem zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 36 ust. 2. Parlament Europejski, Rada i komitet są informowane z wyprzedzeniem o umowach o delegowaniu zadań, które mają zostać zawarte przez Unię, reprezentowaną przez Komisję, i Agencję Europejskiego GNSS.

7. Komisja informuje Parlament Europejski, Radę i komitet o pośrednich i końcowych wynikach oceny ofert przetargowych oraz o umowach z podmiotami sektora prywatnego, w tym przekazuje informacje dotyczące podwykonawstwa.

Artykuł 15

Rola Europejskiej Agencji Kosmicznej

1. Z myślą o fazie wdrażania programu Galileo, o której mowa w art. 3 lit. c), Komisja bez zwłoki zawiera z ESA umowę o delegowaniu zadań szczegółowo określając zadania ESA, w szczególności w zakresie projektu systemu, jego rozwoju i związanych z nim zamówień. Umowa o delegowaniu z ESA zawarta jest w oparciu o decyzję o delegowaniu przyjętą przez Komisję zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Umowa o delegowaniu zadań określa – w zakresie niezbędnym, jeśli chodzi o wykonywanie zadań i budżetu będących przedmiotem delegowania – ogólne warunki zarządzania funduszami powierzonymi ESA, a w szczególności działania, jakie należy podjąć w zakresie projektu systemu, jego rozwoju i związanych z nim zamówień, związane z tym finansowanie, procedury zarządzania, środki w zakresie monitorowania i kontroli, środki stosowane w przypadku niewłaściwego wykonywania umów w odniesieniu do kosztów, harmonogramu i wyników, a także zasady dotyczące własności wszystkich rzeczowych aktywów materialnych i niematerialnych.

Środki w zakresie monitorowania i kontroli przewidują w szczególności system wstępnej prognozy kosztów, systematyczne informowanie Komisji o kosztach i harmonogramie oraz – w przypadku rozbieżności między przewidzianymi budżetami, wynikami i harmonogramem – działaniach naprawczych zapewniających realizację infrastruktury w granicach przydzielonych budżetów.

2. W odniesieniu do decyzji o delegowaniu, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przeprowadza się konsultacje z komitetem zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 36 ust. 2. Parlament Europejski, Rada i komitet są informowani z wyprzedzeniem o umowie o delegowaniu zadań, która ma zostać zawarta przez Unię, reprezentowaną przez Komisję, i ESA.

3. Komisja informuje Parlament Europejski, Radę i komitet o pośrednich i końcowych wynikach oceny ofert przetargowych i umowach, które mają zostać zawarte przez ESA z podmiotami sektora prywatnego, w tym przekazuje informacje dotyczące podwykonawstwa.

4. W odniesieniu do fazy eksploatacji programów Galileo i EGNOS, o której mowa w art. 3 lit. d) i art. 4, porozumienia robocze między Agencją Europejskiego GNSS a ESA, o których mowa w art. 14 ust. 4, określają rolę ESA w okresie tej fazy oraz współpracę ESA z Agencją Europejskiego GNSS, w szczególności w odniesieniu do:

- a) koncepcji, projektu, monitorowania, udzielania zamówień i walidacji w ramach rozwoju systemów następnych generacji;
- b) wsparcia technicznego w ramach funkcjonowania i utrzymania systemów obecnej generacji.

Porozumienia takie są zgodne z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 oraz ze środkami określonymi przez Komisję na podstawie art. 12 ust. 3.

5. Bez uszczerbku dla umowy o delegowaniu zadań oraz porozumień roboczych, o których mowa, odpowiednio, w ust. 1 i 4, Komisja może zwrócić się do ESA o zapewnienie specjalistycznej wiedzy technicznej i informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań na mocy niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ IV

ASPEKTY ZWIĄZANE Z BEZPIECZEŃSTWEM UNII LUB PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 16

Wspólne działanie

We wszystkich przypadkach, gdy funkcjonowanie systemów może mieć wpływ na bezpieczeństwo Unii lub jej państw członkowskich, zastosowanie mają procedury określone we wspólnym działaniu 2004/552/WPZiB.

Artykuł 17

Stosowanie przepisów dotyczących informacji niejawnych

W ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia:

- a) każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego krajowe przepisy dotyczące bezpieczeństwa oferowały stopień ochrony informacji niejawnych UE równoważny stopniowi ochrony przewidzianemu przez przepisy dotyczące bezpieczeństwa określone w załączniku do decyzji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom oraz przepisy Rady dotyczące bezpieczeństwa określone w załącznikach do decyzji 2013/488/UE;
- b) państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o krajowych przepisach dotyczących bezpieczeństwa, o których mowa w lit. a);
- c) osoby fizyczne mieszkające w państwach trzecich i osoby prawne mające siedzibę w państwach trzecich mogą mieć do czynienia z informacjami niejawnymi UE dotyczącymi programów Galileo i EGNOS wyłącznie, jeżeli w państwach tych podlegają przepisom dotyczącym bezpieczeństwa zapewniającym stopień ochrony co najmniej równoważny stopniowi ochrony przewidzianemu przez przepisy Komisji dotyczące bezpieczeństwa określone w załączniku do decyzji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom oraz przepisy Rady dotyczące bezpieczeństwa określone w załącznikach do decyzji 2013/488/UE. Równoważność przepisów dotyczących bezpieczeństwa stosowanych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej określana jest w umowie o bezpieczeństwie informacji między Unią a takim państwem trzecim lub organizacją międzynarodową, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 218 TFUE oraz z uwzględnieniem art. 12 decyzji 2013/488/UE;
- d) bez uszczerbku dla art. 13 decyzji 2013/488/UE oraz przepisów w dziedzinie bezpieczeństwa przemysłowego określonych w załączniku do decyzji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom osoba fizyczna lub osoba prawna, państwo trzecie lub organizacja międzynarodowa mogą uzyskać dostęp do informacji niejawnych UE w przypadku uznania tego za konieczne na podstawie analizy indywidualnego przypadku, stosownie do charakteru i treści takich informacji, zasady ograniczonego dostępu oraz tego, w jakim stopniu jest to korzystne dla Unii.

ROZDZIAŁ V

ZAMÓWIENIA PUBLICZNE

SEKCJA I

Przepisy ogólne mające zastosowanie do zamówień publicznych udzielanych w fazach wdrażania i eksploatacji programu galileo i w fazie eksploatacji programu egnos

Artykuł 18

Zasady ogólne

Bez uszczerbku dla środków koniecznych do ochrony podstawowych interesów związanych z bezpieczeństwem Unii lub z bezpieczeństwem publicznym, lub do spełnienia wymogów Unii w zakresie kontroli eksportu rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012, ma zastosowanie do faz wdrażania i eksploatacji programu Galileo i fazy eksploatacji programu EGNOS. Ponadto, w fazach wdrażania i eksploatacji programu Galileo i w fazie eksploatacji programu EGNOS zastosowanie mają również następujące zasady: otwarty dostęp i uczciwa konkurencja na wszystkich etapach łańcucha dostaw, dokonywanie przetargów na podstawie przejrzystych i aktualnych informacji, przekazywania jasnych informacji na temat mających zastosowanie zasad udzielania zamówień publicznych, kryteriów wyboru i udzielania zamówień oraz wszelkich innych istotnych informacji umożliwiających zapewnienie równych szans wszystkim potencjalnym oferentom,

Artykuł 19

Cele szczegółowe

Podczas postępowania o udzielenie zamówienia w zaproszeniach do składania ofert instytucje zamawiające dążą do osiągnięcia następujących celów:

- a) promowania w całej Unii jak najszerszego i jak najbardziej otwartego uczestnictwa wszystkich podmiotów gospodarczych, w szczególności nowych podmiotów i MŚP, między innymi w drodze zachęcania oferentów do korzystania z podwykonawstwa;
- b) zapobiegania ewentualnemu nadużywaniu pozycji dominującej i zależności od jednego dostawcy;
- c) wykorzystywania wcześniejszych inwestycji publicznych i związanych z nimi doświadczeń oraz doświadczeń i kompetencji w zakresie przemysłu, między innymi takich, które zdobyto w fazach definicji, rozwoju i walidacji oraz wdrażania programów Galileo i EGNOS, przy jednoczesnym zapewnieniu przestrzegania zasad przetargowych;
- d) dążenia, w stosownych przypadkach, do korzystania z licznych źródeł dostaw, by zapewnić lepszą ogólną kontrolę nad programami Galileo i EGNOS, ich kosztami i harmonogramem;
- e) uwzględniania, w stosownych przypadkach, całkowitych kosztów ponoszonych przez cały okres użyteczności produktu, usługi lub robót, które są przedmiotem przetargu.

SEKCJA 2

Przepisy szczególne mające zastosowanie do zamówień publicznych udzielanych w fazach wdrażania i eksploatacji programu galileo i w fazie eksploatacji programu egnos

Artykuł 20

Ustanawianie warunków uczciwej konkurencji

Instytucja zamawiająca podejmuje odpowiednie środki mające na celu zapewnienie warunków uczciwej konkurencji, jeżeli wcześniejszy udział przedsiębiorstwa w działaniach związanych z przedmiotem zaproszenia do składania ofert:

- a) może przynosić temu przedsiębiorstwu znaczne korzyści związane z dostępem do uprzywilejowanych informacji i tym samym wzbudzać obawy, jeżeli chodzi o przestrzeganie zasady równego traktowania; lub
- b) wpływa na normalne warunki konkurencji lub na bezstronność i obiektywizm przy udzielaniu lub realizacji zamówień publicznych.

Powyższe środki nie mogą zakłócać konkurencji ani stanowić zagrożenia dla równego traktowania lub poufności zgromadzonych informacji dotyczących przedsiębiorstw, ich stosunków handlowych oraz struktury kosztów. W tym kontekście powyższe środki uwzględniają charakter i warunki planowanego zamówienia.

Artykuł 21

Bezpieczeństwo informacji

W przypadku gdy zamówienia obejmują wykorzystanie informacji niejawnych, wymagają tego lub takie informacje zawierają, instytucja zamawiająca określa w dokumentacji przetargowej środki i wymogi niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa takich informacji na wymaganym poziomie.

Artykuł 22

Niezawodność dostaw

Instytucja zamawiająca określa w dokumentacji przetargowej wymogi związane z niezawodnością dostaw i świadczenia usług w ramach realizacji zamówienia.

Artykuł 23

Zamówienia w transzach warunkowych

1. Instytucja zamawiająca może udzielić zamówienia w transzach warunkowych.
2. Zamówienie w transzach warunkowych obejmuje transzę stałą, z którą wiąże się zobowiązanie budżetowe i wynikające z niego wiążące zobowiązanie do wykonania robót, realizacji dostaw lub świadczenia usług przewidzianych w umowie w ramach tej transzy, oraz jedną lub więcej transz, które są warunkowe zarówno w zakresie budżetu, jak i wykonania. W dokumentach przetargowych określa się elementy właściwe dla zamówień w transzach warunkowych. W dokumentach tych określa się w szczególności przedmiot zamówienia, cenę lub sposoby jej określania oraz sposoby wykonania robót, realizacji dostaw lub świadczenia usług w ramach każdej transzy.

3. Elementy zamówienia w ramach transzy stałej tworzą spójną całość; wymóg ten dotyczy również elementów zamówienia w ramach każdej transzy warunkowej, przy uwzględnieniu elementów zamówienia w ramach poprzednich transz.

4. Realizacja każdej transzy warunkowej jest uzależniona od podjęcia przez instytucję zamawiającą decyzji i poinformowania o niej wykonawcy na warunkach określonych w umowie. Jeżeli transza warunkowa jest potwierdzana z opóźnieniem lub jeżeli nie jest potwierdzana, wykonawcy przysługuje, o ile jest to przewidziane w umowie oraz na warunkach w niej określonych, dodatek za zwłokę lub dodatek z tytułu odwołania.

5. Jeżeli w ramach danej transzy instytucja zamawiająca stwierdzi, że nie zostały wykonane roboty, zrealizowane dostawy lub świadczone usługi przewidziane w danej transzy, może ona domagać się odszkodowania i rozwiązać umowę, o ile jest to przewidziane w umowie oraz na warunkach w niej określonych.

Artykuł 24

Umowy koszt plus

1. Instytucja zamawiająca może wybrać procedurę zamówienia wynagradzanego częściowo lub w całości na podstawie umowy koszt plus, w granicach ceny maksymalnej i na warunkach przewidzianych w ust. 2.

Cenę należną w przypadku takich umów stanowi łączna wartość kosztów bezpośrednich faktycznie poniesionych przez wykonawcę z tytułu realizacji zamówienia, takich jak wydatki na robociznę, materiały, towary eksploatacyjne oraz wykorzystanie urządzeń i elementów infrastruktury niezbędnych do realizacji zamówienia. Wartość tych kosztów powiększa się o kwotę ryczałtową obejmującą koszty pośrednie i zysk lub o kwotę obejmującą koszty pośrednie i premię motywacyjną, w zależności od tego, czy osiągnięto cele dotyczące wyników i harmonogramu.

2. Instytucja zamawiająca może wybrać zamówienie wynagradzane częściowo lub w całości na podstawie umowy koszt plus, jeżeli obiektywnie nie jest możliwe dokładne określenie stałej ceny oraz jeżeli można racjonalnie wykazać, że taka stała cena byłaby zbyt wysoka z uwagi na element niepewności nieodłącznie związany z realizacją zamówienia, ponieważ:

a) zamówienie dotyczy bardzo złożonych elementów lub elementów wymagających zastosowania nowych technologii i tym samym wiąże się ze znacznym ryzykiem technicznym; lub

b) działania będące przedmiotem zamówienia należy, ze względów operacyjnych, rozpocząć bezzwłocznie, mimo że nie jest jeszcze możliwe ustalenie stałej i ostatecznej ceny całkowitej z uwagi na występowanie znacznego ryzyka lub na fakt, że realizacja zamówienia zależy częściowo od realizacji innych zamówień.

3. Cena maksymalna zamówienia wynagradzanego w całości lub częściowo na podstawie umowy koszt plus jest maksymalną należną ceną. Może zostać przekroczona tylko w wyjątkowych i właściwie uzasadnionych okolicznościach oraz po uzyskaniu zgody instytucji zamawiającej.

4. W dokumentacji przetargowej dotyczącej zamówień wynagradzanych częściowo lub w całości na podstawie umowy koszt plus określa się:

a) charakter zamówienia, tj. że jest to zamówienie wynagradzane częściowo lub w całości na podstawie umowy koszt plus w granicach ceny maksymalnej;

b) w przypadku zamówienia wynagradzanego częściowo na podstawie umowy koszt plus – elementy zamówienia, których dotyczy wynagrodzenie na podstawie umowy koszt plus;

c) cenę maksymalną;

d) kryteria udzielenia zamówienia umożliwiające ocenę prawdopodobieństwa zakładanego budżetu, kosztów podlegających zwrotowi, mechanizmów określania tych kosztów i zysków wyszczególnionych w ofercie;

e) sposób powiększenia kwoty kosztów bezpośrednich, o którym mowa w ust. 1;

f) zasady i procedury dotyczące kwalifikowalności kosztów przewidywanych przez oferenta w odniesieniu do realizacji zamówienia, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 5;

g) zasady zapisów księgowych, których oferenci muszą przestrzegać;

h) w przypadku zamówienia wynagradzanego częściowo na podstawie umowy koszt plus, które ma zostać zamienione na zamówienie obejmujące cenę stałą i ostateczną – parametry takiej zamiany.

5. Koszty przedstawione przez wykonawcę podczas realizacji zamówienia w całości lub częściowo na podstawie umowy koszt plus są kwalifikowalne wyłącznie, jeżeli:

a) zostały faktycznie poniesione w okresie wykonywania umowy, z wyjątkiem kosztów dotyczących wyposażenia, elementów infrastruktury oraz wartości niematerialnych, które są niezbędne do realizacji zamówienia i które można uznać za kwalifikowalne w zakresie do wysokości całej wartości ich zakupu;

b) są wyszczególnione w szacowanym łącznym budżecie, który może zostać zmieniony aneksami do pierwotnej umowy dotyczącej zamówienia;

c) są konieczne do realizacji zamówienia;

d) wynikają z realizacji zamówienia i można je do niego przypisać;

- e) są identyfikowalne, możliwe do sprawdzenia, ujęte w księgach rachunkowych wykonawcy i określone zgodnie ze standardami rachunkowości, o których mowa w specyfikacji i w umowie dotyczącej zamówienia;
- f) spełniają wymogi mającego zastosowanie prawodawstwa podatkowego i socjalnego;
- g) nie odbiegają od warunków umowy;
- h) są racjonalne, uzasadnione i zgodne z wymogami należytego zarządzania finansami, w szczególności jeżeli chodzi o oszczędność i wydajność.

Wykonawca jest odpowiedzialny za księgowanie swoich kosztów, należyte prowadzenie ksiąg rachunkowych lub wszelkich innych dokumentów niezbędnych do wykazania, że koszty, o których zwrot się ubiega, faktycznie zostały poniesione i są zgodne z zasadami określonymi w niniejszym artykule. Koszty, których wykonawca nie jest w stanie uzasadnić, uznaje się za niekwalifikowalne i odmawia ich zwrotu.

6. W celu zapewnienia prawidłowej realizacji zamówień wynagradzanych na podstawie umowy koszt plus instytucja zamawiająca wykonuje następujące zadania:

- a) określenie najbardziej prawdopodobnej ceny maksymalnej, zapewniając jednocześnie niezbędną elastyczność umożliwiającą uwzględnienie trudności technicznych;
- b) dokonanie zamiany zamówienia wynagradzanego częściowo na podstawie umowy koszt plus na zamówienie w całości oparte na cenie stałej i ostatecznej, gdy tylko podczas realizacji zamówienia można ustalić taką stałą i ostateczną cenę; w tym celu instytucja zamawiająca określa parametry zamiany zamówienia wynagradzanego na podstawie umowy koszt plus na zamówienie oparte na cenie stałej i ostatecznej;
- c) stosowanie środków monitorowania i kontroli obejmujących w szczególności system prognozowania szacunkowych kosztów;
- d) określenie zasad, narzędzi i procedur odpowiednich z punktu widzenia wykonywania zamówienia w szczególności jeżeli chodzi o identyfikację i kontrolę kwalifikowalności kosztów przedstawionych przez wykonawcę lub jego podwykonawców podczas realizacji zamówienia oraz o dołączanie aneksów do umowy;
- e) sprawdzenie, czy wykonawca i jego podwykonawcy przestrzegają standardów rachunkowości określonych w umowie oraz obowiązku dostarczenia dokumentów księgowych mających wartość dowodową;
- f) stałe zapewnianie, podczas realizacji zamówienia, skuteczności zasad, narzędzi i procedur, o których mowa w lit. d).

Artykuł 25

Aneksy

Instytucja zamawiająca i wykonawcy mogą zmienić umowę w drodze aneksu, pod warunkiem że aneks ten spełnia wszystkie poniższe warunki:

- a) nie zmienia przedmiotu zamówienia;
- b) nie podważa równowagi ekonomicznej umowy;
- c) nie zawiera warunków, które, gdyby zostały pierwotnie ujęte w dokumentach dotyczących zamówienia, umożliwiałyby dopuszczenie oferentów innych niż oferenci pierwotnie dopuszczeni lub wybór oferty innej niż oferta pierwotnie wybrana.

Artykuł 26

Podwykonawstwo

1. Instytucja zamawiająca wymaga od wykonawcy zlecenia realizacji części zamówienia, na podstawie konkurencyjnego przetargu, na stosownym poziomie podwykonawstwa, spółkom innym niż spółki należące do grupy wykonawcy, w szczególności nowym podmiotom i MSP.

2. Instytucja zamawiająca wyraźnie określa wymaganą część zamówienia, która ma zostać zlecona podwykonawcom, w formie przedziału zawierającego minimalną i maksymalną wartość procentową. Instytucja zamawiająca zapewnia proporcjonalność takich wartości procentowych do przedmiotu i wartości zamówienia, biorąc pod uwagę charakter danego sektora działalności, a w szczególności stwierdzone warunki konkurencji i potencjał przemysłowy.

3. Jeżeli oferent wskaże w swojej ofercie, że nie zamierza zlecić podwykonawcom realizacji żadnej części zamówienia lub ma zamiar zlecić realizację części mniejszej niż minimalny przedział, o którym mowa w ust. 2, przedstawia instytucji zamawiającej stosowne uzasadnienie. Instytucja zamawiająca przekazuje te informacje Komisji.

4. Instytucja zamawiająca może odrzucić podwykonawców wybranych przez kandydata na etapie postępowania o udzielenie głównego zamówienia lub przez oferenta wybranego do realizacji zamówienia. Instytucja zamawiająca uzasadnia na piśmie decyzję o odrzuceniu, którą można podjąć wyłącznie w oparciu o kryteria stosowane do wyboru oferentów w ramach głównego zamówienia.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY RÓŻNE

Artykuł 27

Przyjmowanie programu prac

Komisja przyjmuje roczny program prac w formie planu wykonania działań, które są niezbędne do osiągnięcia celów szczegółowych programu Galileo określonych w art. 2 ust. 4 zgodnie z fazami ustalonymi w art. 3 oraz celów szczegółowych programu EGNOS określonych w art. 2 ust. 5. Roczny program prac uwzględnia również finansowanie tych działań.

Te środki wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 36 ust. 3.

Artykuł 28

Działanie państw członkowskich

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić sprawne funkcjonowanie programów Galileo i EGNOS, w tym środki zapewniające ochronę stacji naziemnych utworzonych na ich terytoriach, które są co najmniej równoważne środkom wymaganym do ochrony europejskiej infrastruktury krytycznej w rozumieniu dyrektywy Rady 2008/114/WE⁽¹⁾. Państwa członkowskie nie podejmują żadnych środków, które mogą być niekorzystne dla programów lub usług świadczonych w ramach ich eksploatacji, w szczególności w zakresie ciągłości funkcjonowania infrastruktury.

Artykuł 29

Umowy międzynarodowe

W ramach programów Galileo i EGNOS Unia może zawierać umowy z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 218 TFUE.

Artykuł 30

Pomoc techniczna

Do celów wykonywania zadań o charakterze technicznym, o których mowa w art. 12 ust. 2, Komisja może skorzystać z niezbędnej pomocy technicznej, w szczególności z potencjału i fachowej wiedzy agencji krajowych do spraw przestrzeni kosmicznej, lub z pomocy niezależnych ekspertów oraz podmiotów mogących przedstawić bezstronne analizy i opinie dotyczące przebiegu programów Galileo i EGNOS.

Podmioty zaangażowane w publiczne zarządzanie programami, inne niż Komisja, w szczególności Agencja Europejskiego GNSS i ESA, mogą również korzystać z tej samej pomocy technicznej przy wykonywaniu zadań powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 31

Ochrona danych osobowych i prywatności

1. Komisja zapewnia, aby podczas projektowania, wdrażania i eksploatacji systemów zapewniona była ochrona danych osobowych i prywatności oraz aby systemy te posiadały odpowiednie gwarancje.

2. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych w ramach realizacji zadań i działań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu odbywa się zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych, w szczególności z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75).

gólności z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ oraz z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾.

Artykuł 32

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja przyjmuje odpowiednie środki zapewniające ochronę interesów finansowych Unii w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, poprzez stosowanie środków zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy mają uprawnienia do audytu na podstawie dokumentów i kontroli na miejscu wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Unii środki na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu u podmiotów gospodarczych, których takie finansowanie bezpośrednio lub pośrednio dotyczy, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽⁴⁾ i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96⁽⁵⁾, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycia finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie naruszające interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o przyznaniu dotacji lub umową dotyczącą finansowania przez Unię.

Bez uszczerbku dla akapitów pierwszego i drugiego, w umowach międzynarodowych z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowach o udzielenie dotacji, decyzjach o udzieleniu dotacji i zamówieniach wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia zawarte są przepisy wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń, zgodnie z właściwymi kompetencjami tych instytucji.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) i uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

Artykuł 33

Informacje dla Parlamentu Europejskiego i Rady

1. Komisja zapewnia wykonanie niniejszego rozporządzenia. Każdego roku, przedstawiając wstępny projekt budżetu, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z realizacji programów Galileo i EGNOS. Sprawozdanie zawiera wszelkie informacje związane z programami, w szczególności z zakresu zarządzania ryzykiem, ogólnych kosztów, rocznych kosztów operacyjnych, dochodów, harmonogramu i wyników, o których mowa w art. 12 ust. 2 lit. d), a także informacje dotyczące funkcjonowania umów o delegowaniu zadań zawartych na podstawie art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 1. Sprawozdanie zawiera:

- a) przegląd przeznaczenia i wykorzystania środków przyznanych na programy, zgodnie z art. 7 ust. 4;
- b) informacje o strategii zarządzania kosztami stosowanej przez Komisję, zgodnie z art. 19 ust. 6;
- c) ocenę zarządzania prawami własności intelektualnej;
- d) przegląd realizacji systemów i technik zarządzania projektem, w tym systemów i technik zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 12 ust. 2 lit. d);
- e) ocenę środków podjętych w celu maksymalizacji korzyści społeczno-ekonomicznych wynikających z programów.

2. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o pośrednich i końcowych wynikach oceny przetargów i o umowach z podmiotami sektora prywatnego wykonywanych przez Agencję Europejskiego GNSS i ESA, zgodnie z odpowiednio art. 14 ust. 7 i art. 15 ust. 3.

Komisja informuje również Parlament Europejski i Radę o:

- a) każdym przeniesieniu środków między kategoriami wydatków dokonanych na podstawie art. 9 ust. 3;
- b) jakimkolwiek wpływie stosowania art. 8 ust. 2 na programy Galileo i EGNOS.

Artykuł 34

Ocena wykonania niniejszego rozporządzenia

1. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2017 r., sprawozdanie z oceny wykonania niniejszego rozporządzenia w celu podjęcia decyzji w sprawie przedłużenia obowiązywania, zmiany lub zawieszenia środków podjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do:

- a) realizacji celów tych środków, zarówno z punktu widzenia rezultatów, jak i z punktu widzenia ich wpływu;
- b) skuteczności wykorzystywania zasobów;
- c) europejskiej wartości dodanej.

W ramach oceny dokonuje się ponadto analizy postępu technologicznego w dziedzinach związanych z systemami, możliwości uproszczenia, spójności wewnętrznej i zewnętrznej, adekwatności wszystkich celów oraz wkładu środków w realizację priorytetów Unii w zakresie inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu. W ocenie uwzględnia się wyniki ocen dotyczących długoterminowego wpływu stosowania poprzednich środków.

2. W ocenie uwzględnia się poczynione postępy w realizacji celów szczegółowych programów Galileo i EGNOS ustanowionych, odpowiednio, w art. 2 ust. 4 i 5, na podstawie wskaźników efektywności, takich jak:

- a) jeżeli chodzi o Galileo i w odniesieniu do:
 - (i) rozmieszczenia infrastruktury:
 - liczba i dostępność satelitów operacyjnych oraz liczba dostępnych zapasowych satelitów naziemnych w porównaniu z planowaną liczbą satelitów, o której mowa w umowie o delegowaniu zadań;
 - faktyczna dostępność elementów infrastruktury naziemnej (takiej jak stacje naziemne, centra kontroli) w porównaniu z planowaną dostępnością;
 - (ii) poziomu usług:
 - mapa dostępności poszczególnych usług w porównaniu z dokumentem, w którym zdefiniowano usługi;
 - (iii) kosztów:
 - wskaźnik poziomu kosztów dla każdej istotnej pozycji kosztów programu w oparciu o stosunek kosztów faktycznie poniesionych do kosztów przewidzianych w budżecie;
 - (iv) harmonogramu:
 - wskaźnik realizacji harmonogramu dla każdego istotnego elementu programu w oparciu o porównanie przewidzianych w budżecie kosztów robót faktycznie przeprowadzonych do przewidzianych w budżecie kosztów robót zaplanowanych;

(v) poziomu rynkowego:

- tendencja rynkowa w oparciu o odsetek odbiorników Galileo i EGNOS w całkowitej liczbie modeli odbiorników ujętej w sprawozdaniu rynkowym przedstawionym przez Agencję Europejskiego GNSS, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. c);

b) jeżeli chodzi o EGNOS i w odniesieniu do:

(i) poszerzania zasięgu:

- postęp w poszerzaniu zasięgu w porównaniu z uzgodnionym planem poszerzania zasięgu;

(ii) poziomu usług:

- wskaźnik dostępności usług w oparciu o liczbę portów lotniczych stosujących oparte na EGNOS procedury podejścia o statusie operacyjnym w porównaniu z całkowitą liczbą portów lotniczych dysponujących procedurami podejścia opartymi na EGNOS;

(iii) kosztów:

- wskaźnik poziomu kosztów w oparciu o stosunek kosztów faktycznie poniesionych do kosztów przewidzianych w budżecie;

(iv) harmonogramu:

- wskaźnik realizacji harmonogramu w oparciu o porównanie przewidzianych w budżecie kosztów robót faktycznie przeprowadzonych do przewidzianych w budżecie kosztów robót zaplanowanych.

3. Podmioty zaangażowane w wykonanie niniejszego rozporządzenia dostarczają Komisji dane i informacje niezbędne do zapewnienia monitorowania i oceny przedmiotowych działań.

ROZDZIAŁ VII

PRZEKAZANIE UPRAWNIENI I ŚRODKI WYKONAWCZE

Artykuł 35

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2014 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 ust. 2 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 36

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

4. Przedstawiciele Agencji Europejskiego GNSS i ESA uczestniczą w pracach komitetu jako obserwatorzy na warunkach określonych w jego regulaminie wewnętrznym.

5. Umowy międzynarodowe zawarte przez Unię zgodnie z art. 29 mogą przewidywać – w stosownych przypadkach – udział przedstawicieli państw trzecich lub organizacji międzynarodowych w pracach komitetu na warunkach określonych w jego regulaminie wewnętrznym.

6. Komitet zbiera się regularnie, najlepiej cztery razy w roku, co kwartał. Na każdym posiedzeniu Komisja przedstawia sprawozdanie z postępów w realizacji programu. Sprawozdania te dają ogólny zarys stanu realizacji programu i realizowanych zadań, w szczególności w odniesieniu do zarządzania ryzykiem, kosztów, harmonogramu i wyników. Co najmniej raz w roku sprawozdania te obejmują wskaźniki efektywności, o których mowa w art. 34 ust. 2.

ROZDZIAŁ VIII
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 37

Uchylenia

1. Rozporządzenia (WE) nr 876/2002 i (WE) nr 683/2008 tracą moc z dniem 1 stycznia 2014 r.

2. Każdy środek przyjęty na podstawie rozporządzenia (WE) nr 876/2002 lub rozporządzenia (WE) nr 683/2008 pozostaje w mocy.

3. Odniesienia do uchylonego rozporządzenia (WE) nr 683/2008 odczytuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku.

Artykuł 38

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 grudnia 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 683/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 2
art. 2	art. 1
art. 3	art. 3
art. 4	art. 8
art. 5	art. 4
art. 6	art. 8
art. 7	art. 5
art. 8	art. 6
art. 9	art. 7
art. 10	art. 9
art. 11	art. 10
art. 12 ust. 1	art. 11
art. 12 ust. 2 i 3	art. 12
art. 13 ust. 1, 2 i 3	art. 13
art. 13 ust. 4	art. 16
art. 14	art. 17
art. 15	art. 27
art. 16	art. 14
art. 17	art. 18–26
art. 18	art. 15
art. 19 ust. 1 - 4	art. 36
art. 19 ust. 5	art. 35
art. 20	art. 31
art. 21	art. 32
art. 22	art. 33
art. 23	
art. 24	art. 38
załącznik	art. 1

Wspólna deklaracja**Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej w sprawie MIĘDZYINSTYTUCJONALNEGO PANELU DS. GALILEO („GIP”)**

1. Ze względu na znaczenie, wyjątkowość i złożoność europejskich programów GNSS, na fakt, że w programach tych przewidziano, iż właścicielem systemów jest Unia, oraz że w okresie 2014–2020 programy te są w pełni finansowane z jej budżetu, Parlament Europejski, Rada i Komisja Europejska uznają konieczność ścisłej wzajemnej współpracy.
 2. Międzyinstytucjonalny panel ds. Galileo („GIP”) zbierze się po to, by ułatwić poszczególnym instytucjom realizację ich własnych zadań. W tym celu zostanie powołany GIP, by z bliska nadzorować:
 - a) postępy w realizacji europejskich programów GNSS, w szczególności w zakresie udzielania zamówień i zawierania umów, zwłaszcza w odniesieniu do ESA;
 - b) międzynarodowe porozumienia z państwami trzecimi bez uszczerbku dla postanowień art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - c) przygotowanie rynków nawigacji satelitarnej;
 - d) skuteczność uzgodnień dotyczących zarządzania;
 - e) roczny przegląd programu prac.
 3. Zgodnie z obowiązującymi zasadami GIP będzie respektował konieczność zachowania swobody decyzji, w szczególności ze względu na poufność informacji handlowych oraz chroniony charakter pewnych danych.
 4. Komisja będzie uwzględniać opinie wyrażone przez GIP.
 5. W skład GIP będzie wchodzić siedem osób:
 - trzech przedstawicieli Rady,
 - trzech przedstawicieli PE,
 - jeden przedstawiciel Komisji;będzie on się zbierał regularnie (zasadniczo cztery razy w roku).
 6. Działania GIP nie będą wpływały na ustalone obowiązki ani na stosunki międzyinstytucjonalne.
-